

УДК 81'373.21:81'373.6

НОВА ПРАЦЯ З УКРАЇНСЬКОЇ ОЙКОНІМІЇ**В. Котович. Походження назв населених пунктів Дрогобиччини (наукові версії).** — Дрогобич: П'світ, 2012. — 88 с.

Походження назв поселень, або ойконімів, — одна з найважливіших проблем, яку досліджує топоніміка. Її розв'язання вимагає від дослідника не лише відповідної лінгвістичної кваліфікації, а й ґрунтовних знань місцевої історії та географії, адже без урахування як мовних, так і позамовних чинників постання тієї чи тієї назви села, міста, містечка складно правильно визначити її словотвірний тип, розкрити доонімну (апелятивну) семантику, простежити становлення ойконіма від початку його виникнення до наших днів, з'ясувати первинність чи вторинність досліджуваної назви щодо контактного топоніма тощо. Крім цього, важливо розуміти, що ойконіми, виникаючи в різні періоди історії певного регіону, відбивають у своїй формі мовні риси місцевого населення того часу, які не завжди збережені навіть у теперішньому діалектному словникові, і для їх відновлення потрібно здійснити докладний етимологічний аналіз, залучивши споріднені факти апелятивного й онімного рівня із суміжних і віддалених ареалів. Необхідно також пам'ятати, що наукове тлумачення ойконіма здебільшого відрізняється від так званої народної етимології, що часто ґрунтується на випадковому зближенні пояснюваної назви зі співзвучною загальною лексемою, яка, проте, не має жодного стосунку до твірної ойконімооснови.

Ойконімічні студії в Україні спираються на значну наукову базу, представлену численними працями — статтями,

© С.О. ВЕРБИЧ, 2013

монографіями, дисертаціями, історико-етимологічними словниками. Географія досліджень українського ойконімікону охоплює сьогодні майже всі регіони нашої країни. Найповніше досліджено назви населених пунктів Західної України (див., наприклад, праці М.М. Кордуби, Я. Рудницького, К.Й. Галаса, Я.О. Пури, Д.Г. Бучка, М.Л. Худаша, М.О. Демчук, О.А. Купчинського, Ю.О. Карпенка, М.М. Габорака, В.П. Шульгача), меншою мірою досліджено назви поселень інших українських регіонів (див., зокрема, праці О.С. Стрижака, Т.І. Поляруш, Ю.О. Карпенка, В.В. Лободи, Є.С. Отіна, М.М. Торчинського, В.А. Бушакова та ін.).

Найбільший внесок у розвиток національної ойконімії зробили такі українські топонімісти: Д.Г. Бучко («Походження назв населених пунктів Покуття», Львів, 1990), К.Й. Галас («Українська топонімія Закарпаття в лінгвістичному аспекті», Ужгород, 1979), Ю.О. Карпенко («Топонімія Буковини», К., 1973), М.Л. Худаш і М.О. Демчук («Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімії утворення)», К., 1991), М.Л. Худаш («Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (утворення від слов'янських автохтонних відкомполітичних скорочених особових власних імен)», К., 1995; «Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (утворення від відапелятивних антропонімів)», Львів, 2004; «Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (відапелятивні утворення)», Львів, 2006), Я.О. Пура («Походження назв населених пунктів Ровенщини», Рівне, 1990), В.В. Лобода («Топонімія Дніпро-Бузького межиріччя», К., 1976), О.А. Купчинський («Найдавніші слов'янські топоніми України як джерело історико-географічних досліджень (Географічні назви на *-ичі*)», К., 1981), В.П. Шульгач («Ойконімія Волині: Етимологічний словник-довідник», К., 2001) та ін.

Науковий інтерес до вивчення регіональної ойконімії не вщухає і в нинішній Україні. Про це, зокрема, свідчить праця дрогобичького мовознавця В.В. Котович «Походження назв населених пунктів Дрогобиччини (наукові версії)», яка побачила світ 2012-го року. Щоправда, це вже друге, доповнене й доопрацьоване видання (1-е з'явилося друком у 2000-му році). Це дослідження відразу ж стало відомим у колі українських ономастів, на що промовисто вказує рецензія Д.Г. Бучка*. Ця монографія, у якій досліджено історію розвитку й етимологію назв поселень одного з давно заселених регіонів України, привернула й нашу увагу.

Робота складається зі вступу, окремого розділу, у якому описано будову словникової статті, історико-етимологічного словника ойконімів (161 назва), висновків, короткого словника вжитих лінгвістичних термінів, списків опрацьованих джерел і літератури.

* Бучко Д. Дослідження ойконімії Дрогобиччини. Рец. на: В. Котович. Походження назв населених пунктів Дрогобиччини (наукові версії) (Дрогобич, 2012, 87 с.) // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Мовознавство. — Тернопіль, 2012. — Вип. 2 (21) 2011. — 1 (22) 2012. — С. 215–218.

У вступі схарактеризовано ойконіми як особливий клас онімної лексики, що позначають назви людських поселень, які, за влучним твердженням автора, «є живими свідками глибокого минулого народу, часто несуть у собі таку інформацію, що не засвідчена ні писемними пам'ятками, ні народною пам'яттю, ні фольклором, ні археологічними знахідками» (С. 4). В.В. Котович слушно зауважує, що ойконіми в процесі свого функціонування могли зазнавати різних мовних змін, які часто спричиняли незрозумілість їхньої внутрішньої форми й породжували народноетимологічне тлумачення. Саме тому особливої ваги для з'ясування первинної природи назви населеного пункту набувають аргументовані наукові етимології.

Цілком погоджуємося з дослідницею в тому, що ономастика — це не проста наука, і щоб працювати в цій мовознавчій галузі, необхідно глибоко вивчити рідну мову, її історію, говори, а також бути обізнаним з іншими спорідненими й неспорідненими мовами, носії яких могли вплинути на утворення конкретного ойконіма. Важливо також розуміти, наголошує В.В. Котович, що не можна «з'ясовувати походження ойконіма, беручи до уваги лише теперішнє його звучання, або, навіть, лише найдавнішу, писемно засвідчену історичну згадку. Сучасна назва не завжди є такою, якою була первісно... Тому важливо зібрати принаймні декілька історичних фіксацій, переконатися у правильності локалізації ойконіма, простежити, як змінювалася (чи не змінювалася) назва поселення протягом віків і лише після такого вивчення робити певні висновки» (С. 6).

Автор зазначає, що наукове вивчення ойконімії Дрогобиччини розпочалося ще на початку минулого століття, згадує назвознавчі праці, у яких було проаналізовано ті чи ті назви з цього регіону (І.Я. Франка, Я. Рудницького, Є. Черняхівської, М. Худаша та ін.). Дослідниця акцентує на тому, що в словнику подано лише наукові версії пояснення ойконімів Дрогобиччини, на відміну від їх народноетимологічних інтерпретацій. Описуючи методику аналізу ойконімії, В.В. Котович слушно констатує, що «ключ до розуміння походження ойконіма ховається в словотворі...» (С. 14), адже назва поселення — це слово, що формується за відомими для місцевого населення дериваційними моделями. У вступі йдеться також про основні принципи номінації назв поселень (за Д.Г. Бучком).

Будова словникової статті традиційна для таких праць. Найперше вказано **назву населеного пункту** (за Адміністративно-територіальним поділом України на 1 вересня 1946 р.); за умови її перейменування або ж відбиття в ойконімооснові певних фонетичних чи морфологічних змін, крім сучасної, наведено первісну (давнішу) назву, а також її варіантні форми; далі — **тип поселення** (місто, селище міського типу, село, хутір; якщо поселення об'єднано з іншим населеним пунктом, то зазначено, з яким саме або до якої сільської ради воно належало раніше); **письмові фіксації ойконіма** (із зазначенням його форми) в історич-

них джерелах у хронологічній послідовності; **структурно-семантичний аналіз ойконіма**. Така структура словникової статті відповідає вимогам до укладання історико-етимологічного словника ойконімів України, над яким зараз працює відділ ономастики Інституту української мови НАН України.

Найбільша за обсягом частина рецензованої праці — **словник ойконімів**. Цю частину, очевидно, краще було б назвати **історико-етимологічний словник ойконімів** з огляду на його функціональне призначення — не лише з'ясувати етимологію назв поселень, але й простежити їх становлення в просторі й часі. Більшість ойконімів пояснено правильно, з дотриманням наукових засад аналізу онімного матеріалу (визначено словотвірну модель, з'ясовано мотиваційну ознаку семантики твірної основи). Важливо відзначити, що автор старанно опрацював картографічні матеріали. Це дало йому змогу в деяких випадках правильно визначити первісну форму ойконіма, відмінну від його сучасної структури, пор., наприклад, назву с. *Буховець* (давніші форми — *Бухів*, *Бухова*; С. 24). Однак низка тлумачень ойконімів Дрогобиччини потребує, на нашу думку, суттєвого коригування. Варто також звернути увагу на деякі технічні питання, пов'язані з оформленням покликань на праці попередників і довідкову літературу:

1. Указуючи фіксацію ойконіма в 1947 р. (за даними довідника Адміністративно-територіальний поділ України. — К., 1947), автор допустила неточність, оскільки 1947-й — це рік видання цього довідника. Усі ж відомості, вміщені в ньому, подано на перше вересня 1946 р. Отже, при тому чи тому ойконімі потрібно вказувати дату 1946 р., а не 1947 р.

2. Автор обминув увагою думку деяких своїх попередників щодо походження низки ойконімів Дрогобиччини. Ідеться, зокрема, про М.Л. Худаша, який аналізував назви поселень *Багна*, *Банне*, *Биків*, *Бистрий*, *Бистриця*, *Бійничі (Бійнич)*, *Болехівці*, *Брониця*, *Бруховиця*, *Винники* та багато ін. (див. його праці: *Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (утворення від відапелятивних антропонімів)*. — Львів, 2004; *Українські карпатські і прикарпатські назви населених пунктів (відапелятивні утворення)*. — Львів, 2006). У поясненні згаданих назв поселень В.В. Котович не покликається на М.Л. Худаша. Можливо, це зумовлено тим, що на час виходу її попередньої праці «Походження назв населених пунктів Опілля» (2000-й рік) зазначені роботи М.Л. Худаша ще не вийшли друком. Однак вони мали б бути відомі дослідниці вже в процесі підготування другого, виправленого й доповненого, видання своєї роботи.

3. У поясненні частини ойконімів некоректно витлумачено твірну основу. Це стосується насамперед назв на *-ів-ц(i)*, які В.В. Котович трактує як відпатронімні, пор., наприклад, ойконім *Болехівці* < патроніма *Болехівці* (С. 23). З цього приводу зауважимо, що **патронім** — це дериват від імені (прізвища) батька [Подольская: 108], особова назва

сина за іменем батька, ім'я по батькові [Німчук: 38]. В основі назви *Болохівці* треба вбачати колективну назву *болохівці* < *Болохів* (-ова, -ове) < *Болох*. Пояснення ойконімів на *-ів-ц(і)* як відпатронімних утворень сумнівне з наукового погляду (пор. відпатронімні деривати *Балич* < *Бала*, *Годів* < *Год*, *Калитин* < *Калита* [Редько 1: 29, 220, 429]), оскільки відпатронімний ойконім — це назва поселення, пов'язана з ім'ям батька (предка), що колись проживав у цій місцевості, наприклад: *Глібовичі*, *Путятичі* [Німчук: 32], *Мстиславичи*, *Пуховичи* [Подольская: 141]. Отже, ойконіми з формантом *-ів-ц(і)* з погляду структури потрібно кваліфікувати як такі, що постали в результаті онімізації відповідних апелятивів на позначення назв людей, що мешкали в цих поселеннях, названих ім'ям першозасновника, наприклад: двір чи хутір, який заснував *Яцко*, первісно називався *Яцків*, а люди, які там проживали, — *яцківці* [Кордуба: 14]. Ойконіми на *-ів-ц(і)* могли також указувати на вихідців з інших поселень, як-от: *б'ликовци* < с. *Білик* Хмельницької обл. [Гумецька: 45]. Схоже зауваження можна висловити і щодо аналізу назв поселень на *-ич(і)*, які автор також кваліфікує як деривати із суфіксом *-ичі* від конкретного антропоніма, пор., наприклад, ойконім *Вороблевиці* — первісно рід чи піддані *Вороблея* (С. 28). З погляду структури ця назва належить до множинних утворень, що постали способом плюралізації патроніма на *-ич*, тобто *Вороблевиці* — це родова (відродина) назва від *Вороблевич*, пор. польський відповідник — особову назву *Wróblewicz* [Рымут II: 704]. Саме на такому поясненні словотвірної будови ойконімів на *-ич(і)* акцентує увагу знаний польський ономаст К. Рымут: зазначені назви, з погляду своєї генези, є формами множини відповідних патронімних особових назв [Рымут: 75]. У такому контексті потрібно аналізувати й ойконіми *Вацевичі*, *Губичі*, *Дережичі*, *Меденичі*, *Михайлевичі*, *Модричі*, *Нагуєвичі*, *Новошичі*, *Ортиничі* (*Гортиничі*), *Почаєвичі*, *Раневичі*, *Рихтичі*, *Ріпчиці* < *Ра(о)бчичі*, *Тустановичі*, *Унятичі*, які В.В. Котович пояснює як похідні на *-ичі* безпосереднього від певного особового імені.

4. Деякі назви поселень автор зараховує до ойконімів із незрозумілою мотивацією, як-от *Здянна* (*Жджанна*) — тепер с. *Жданівка*. Перша писемна згадка про цей ойконім дійшла до нас у формі *Zdzianna* (С. 36–37). На нашу думку, цю назву треба пов'язувати з гідронімом *Здянный* — пот., л. *Топільниці* п. Дністра (с. Сторона Дрогобицького р-ну Львівської обл. [СГУ: 212], пол. відповідник — *Zdzianny* [SG XIV: 552], первинною вважаючи назву потоку. Цей гідронім кваліфікуємо як полонізм, у формальній структурі якого відбулися такі фонетичні зміни: 1) трансформація анлаута в первісному *Studzianny* (паралельна форма — *studzienny* 'холодний' [SJP VI: 484]) > *St(u)dzianny* (пор. аналогічний процес у структурі хорв. *zdenec* (*zdenac*) 'джерело' < **st̥deněs̥* < псл. **studen-* [Dickenmann II: 170] > **Stdzianny* > **Sdzianny*; 2) одзвінчення початкового *s* у позиції перед наступним дзвінком: **Sdzianny* > *Zdzianny*. На підтримку такого пояснення вказує те, що пот. *Здянный* починається з р. *Студенки* [SG XIV: 552];

ойконім *Перепростиня* дослідниця зараховує до назв із непевною мотивацією. Щоправда, на підставі першої документальної згадки про цей ойконім — *Pereprostyn* (1855 р.) — вона припускає для неї таке тлумачення: дериват із суфіксом *-ин* від гіпотетичного антропоніма **Перепроста* (С. 56–57). Формально назву *Перепростин* справді можна виводити від гіпотетичного імені **Перепроста*, але, на нашу думку, ойконім *Перепростиня* має іншу етимологію. Варіант *Перепростин*, найімовірніше, — фонетично вторинна форма від *Перепростинь*. Сучасна назва *Перепростиня* < **Перепростина* внаслідок адаптації до основ на *-я*. За такого пояснення *Перепростина* < **перепростина* (щодо споріднених утворень і префіксом *пере-* пор. укр. діал. *перенизь* ‘долина між двома невеликими гірками-«кливками»’ [Марусенко: 240]), у якому складник *простина* можна кваліфікувати як дериват із суфіксом *-ин-* від прикметникової основи *прост-*, пор. укр. діал. *простина* ‘проста дорога’, слвн. *prostina* ‘місце, вільне від лісу’, пол. *prościna* ‘проста дорога’ [Куркина: 102].

5. Потребує коригування версія В.В. Котович про походження назви с. *Залокоть* від мікротопоніма *Залокоть* (С. 38). На нашу думку, переконливіше пояснювати ойконім *Залокоть* як назву-орієнтир щодо х. *Локоть* у суміжній місцевості [АТПУ: 146]: *Залокоть* < *за* + *Локоть*: ‘поселення розташоване за хутором *Локоть*’.

6. Відсилаючи читача до джерела, звідки взято певний географічний термін, твірний для місцевого ойконіма (топоніма), бажано покликатися не на «Словник української мови» (літературної! — С.В.), як це робить автор (див., наприклад, назву *Кичера*), а на діалектні словники, наприклад «Словник бойківських говірок» М.Й. Онишкевича, або на збірник діалектної географічної номенклатури Т.А. Марусенко (Матеріали к словарю украинских географических апеллятивов (названия рельефов) // Полесье. Лингвистика. Археология. Топонимика. — М., 1968. — С. 206–255).

7. Малоімовірне пояснення ойконіма *Котованя* (тепер *Котоване*) як деривата з присвійним суфіксом *-ь/-* від гіпотетичної особової назви *Котовань* (С. 42). Імовірнішим видається зв’язок цього ойконіма з андронімом *Котованя*, похідним від антропоніма *Кот(ов)*. Щодо типологічно подібних утворень пор. укр. ойконіми *Войниха* (< *Война*), *Ковалиха* (< *Коваль*); ойконіма *Медвежа Воля*, компонент *Медвежа* якого В.В. Котович виводить від антропоніма *Медвідь* (С. 47). Однак від особової назви *Медвідь* закономірно очікувати посесив *Медведеве* (*-а*), а *Медвежа* < *медвежий* / *ведмежий* (*-а*, *-е*) ‘стосовний, пов’язаний із медведем / ведмедем’ або ж у переносному значенні [СУМ I: 316]; ойконіма *Літиня*, для якого В.В. Котович необґрунтовано вважає первинною форму *Літина*, опираючись, очевидно, на зафіксований із 1499 р. варіант *Lityna* (С. 44). Проте ця форма не найраніша, про що свідчать більш ранні фіксації: 1441 р. — *Letynuя*; 1470 р. — *Lethynya* (С. 44). Отже, версію про походження ойконіма *Літиня* як деривата із присвійним суфіксом *-ин-* від особового імені *Літа* не можна вважати переконливою.

Цей ойконім потрібно пояснювати в колі утворень із суфіксом *-иня* < **-уни*. Хибне тлумачення назви с. *Лішня* як посесива на **-ја* від антропоніма **Льшьн* (С. 48), оскільки вона похідна від апелятива *лішня* (< псл. **lěšъn'a* ‘лісова’ [ЭССЯ 14: 261]) на позначення лісової місцевості, поселення в такій місцевості; також ойконіма *Підбуж*, який дослідниця вважає дериватом з архаїчним індивідуально-присвійним суфіксом **-jъ* від неза-свідченого антропоніма **Підбуг* (С. 57–58). Складно навіть теоретично уявити мотивацію семантики такого антропоніма, адже українському іменникові невідома модель особових назв на зразок **Піддніпро*, **Піддунай*, **Підстрий* та ін. Ойконім *Підбуж* має прозору внутрішню форму, оскільки є назвою-орієнтиром щодо гідроніма *Буг*. З погляду структури *Підбуж* — це, очевидно, скорочена форма від *Підбужжя* так як *Верхобуж* (Львівщина) < *Верхобужжя*; ойконіма *Солець* від гідроніма *Солоний* (С. 64). У цьому разі назва поселення мала б форму **Солонець*. Ойконім *Солець*, найімовірніше, вторинний щодо назви якогось суміжного топооб’єкта, мотивованої апелятивом **солець* < *сіль*, пор. споріднені рос. діал. *солицы* ‘сіль’ (СРНГ 39, 310), чес. *Solec* (ves *Solcze*) < *solec* ‘той, хто солить’ (Profous IV, 132–133). Сумнівне пояснення ойконіма *Станія* як деривата із присвійним суфіксом **-ьја* від особової назви *Станіл* (С. 65). Попри те що цей ойконім у польськомовному джерелі 1439 р. записано *Stanila*, його, вважаємо, треба пояснювати інакше. Відомо, що в польськомовних текстах приголосний *l* не завжди позначав реальну м’якість цього звука. Незалежно від його якості писарі вживали і *l* (м’яке *л*), і *ḷ* (тверде *л*), пор., наприклад, гідронім *Білка* (л. Лехнівки п. Дністра; Турківський р-н Львівської обл. [СГУ: 57]), який польською відтворено як *Bilka* [SG V: 18]. Етимологія цієї назви свідчить про те, що її первинною формою була саме *Білка* < *білка* < *білий*. Отже, укр. *Білка* польською мовою треба було б передати *Bilka*. Стосовно ойконіма *Станія*, то він, очевидно, фонетично вторинний до *Станіла* — форма Р. в. належності від антропоніма *Станіло*, пор. староукраїнські особові назви (передані польською графікою) *Stanilo*, *Stanilowicz* [Rymut II: 474], рос. прізвище (з українською графікою) *Станілов* [Новикова: 787] < *Стани(і)ло*; ойконіма *Уріж* як утворення з індивідуально-присвійним суфіксом **-jъ* від гіпотетичної особової назви **Урог* (С. 69). Переконливіше пояснювати цю назву як лексико-семантичний дериват від географічного апелятива **уріж* < *урож* < *урогъ*, на реальність якого вказує укр. діал. *уріже* ‘риска по краю’. З огляду на семантику префікса *у-* (приіменний формант, що вказує на перебування чогось поряд, пор. споріднені *увал* ‘підвищене місце з рослинністю, яке переходить у рівнину’, *угорок* ‘пагорб’, *удол* ‘низина’ [ЕСУМ 5: 88]) й основи *-рож* < *рог* ‘кут, край’ (пор. укр. *рогова* ‘крайня ополонка на льоду’, *ріжкатий* ‘кустастий’ [ЕСУМ 5: 88]) для твірної основи ойконіма *Уріж* < *Урож* можна відновити апелятивну семантику *‘місцевість на розі (куті)’. Щодо споріднених утворень на онімно-апелятивному рівні пор. укр. топонім *Убіч* і відповідні йому географічні апелятиви —

укр. діал. *убіч* ‘узгір’я’, ‘схил гори’, ‘круча’ тощо [Шульгач: 307–308]; ойконіма *Трускавець*, для якого автор припускає первісну форму *Трушковичі* з огляду на «неоднакові фіксації ойконіма в давніх документах» (С. 68). Проте жодна з фіксацій цієї назви, починаючи від найранішої згадки 1462 р. — *Truszkauiecz*, далі *Truskaucyecz* (1472 р.), *Truskowycz* (1507–1548 рр.) та ін., не дає підстав для такого висновку. За умови первинного *Трушковичі* ойконім *Трускавець* у польськомовних джерелах було б зафіксовано як *Trusz(s)kowiecz*, або *Trusz(s)kowycz(c)e*, пор., наприклад, назву с. *Новошичі* — пол. *Nowoszyce* (С. 54), ойконім *Тустановичі* — пол. *Tustanowicze* (С. 68). Назва поселення *Трускавець*, найімовірніше, відгідронімного походження (пор. р. *Трускавець* у бас. Стрия). На думку О.М. Трубочова, в основі цього гідроніма архаїчний апелятив праслов’янської доби з основою **trusk-* на позначення ‘стрімкої течії, джерела’ [Трубочев 224–225]; назву селища *Східниця* не можна виводити від контактного гідроніма *Східничанка* (С. 67), бо словотвірна структура назви гідрооб’єкта вказує на її похідність від твірного *Східниця*, а не навпаки.

8. Некоректне вживання В.В. Котович терміна локально-етнічний у стосунку до назв на *-ани* / *-яни*, як-от *Мокряни* (С. 50), утворених від апелятивів на позначення людей, що проживали в певній місцевості, адже основа таких назв не вказує на якусь етнічну ознаку цих людей.

Наведені міркування й зауваження рецензента, звичайно, не є присудом для всієї праці В.В. Котович, яка, безперечно, зробила свій дослідницький внесок у вивчення регіональної ойконімії України, описавши її фрагмент на прикладі назв поселень історичної Дрогобиччини. Вони (міркування й зауваження) мають, на нашу думку, спрямувати автора на глибше опрацювання досліджуваного матеріалу, врахувати недогляди й запропонувати ономастичній спільноті виправлений і вдосконалений варіант наукової розвідки про походження назв поселень давньої Дрогобиччини. Сподіваємося, що бажання з’ясувати наукову істину допоможе авторові в його подальших ономастичних пошуках.

ЛІТЕРАТУРА. ДЖЕРЕЛА

АТПУ	Українська РСР: Адміністративно-територіальний поділ на 1 вересня 1946 року. — К., 1947. — 1064 с.
Гумецька	Гумецька Л.Л. Нарис словотворчої системи української актової мови XIV–XV ст. — К., 1958. — 298 с.
ЕСУМ	Етимологічний словник української мови: В 7 т. / За ред. О.С. Мельничука. — К., 1982–2012. — Т. 1–6.
Кордуба	Кордуба М. Що нам кажуть назви осель? — Львів, 1938. — 22 с.
Куркина	Куркина Л.В. Из наблюдений над некоторыми названиями дорог и тропинок в славянских языках // Этимология. 1968 / Отв. ред. О.Н. Трубочев. — М., 1970. — С. 92–105.
Марусенко	Марусенко Т.А. Материалы к словарю украинских географических апеллятивов (названия рельефов) // Полесье: Лингвистика. Археология. Топонимика / Отв. ред. В.В. Мартынов, Н.И. Толстой. — М., 1968. — С. 206–255.

- Німчук Німчук В.В. Українська ономастична термінологія (проект) // Повідомлення Української ономастичної комісії / Відп. ред. К.К. Цілуйко. — К., 1966. — С. 24–43.
- Новикова Новикова Ю.М. Практичний словозмінно-орфографічний словник прізвищ Центральної та Східної Донеччини. — Донецьк, 2007. — 995 с.
- Подольская Подольская Н.В. Словарь русской ономастической терминологии. — М., 1978. — 198 с.
- Редько Редько Ю. Словник сучасних українських прізвищ: у 2-х т. — Львів, 2007. — Т. 1. — 721 с.; Т. 2. — 1438 с.
- Римут Римут К. Происхождение параллелизма -owic- / -ic- в западнославянских патронимических формах // Kazimierz Rymut. Szkice onomastyczne i historycznojęzykowe. — Kraków, 2003. — S. 72–77.
- СГУ Словник гідронімів України / Ред. кол.: А.П. Непокупний, К.К. Цілуйко, О.С. Стрижак. — К., 1979. — 780 с.
- СРНГ Словарь русских народных говоров / Под ред. Ф.П. Филина и Ф.П. Сороколетова, С.А. Мызникова. — М.; Л.; СПб., 1966–2011. — Вып. 1–44.
- СУМ Словник української мови: в 11 т. / Гол. ред. І.К. Білодід. — К., 1970–1980.
- Трубачев Трубачев О.Н. Ремесленная терминология в славянских языках (Этимология и опыт групповой реконструкции). — М., 1966. — 416 с.
- Шульгач Шульгач В.П. Праслов'янський гідронімний фонд (Фрагмент реконструкції). — К., 1998. — 367 с.
- ЭССЯ Этимологический словарь славянских языков: праславянский лексический фонд / Под ред. О.Н. Трубачева, А.Ф. Журавлева. — М., 1974–2012. — Вып. 1–37.
- Dickenmann Dickenmann E. Studien zur Hydronymie des Savesystems. — Heidelberg, 1966. — Bd I–II.
- Profous Profous A., Svoboda J. Místní jména v Čechách: Jejich vznik, původní význam a změny. — Praha, 1947–1956. — D. I–IV.
- Rymut Rymut K. Nazwiska polaków. Słownik historyczno-etymologiczny. — Kraków, 1999–2001. — T. I–II.
- SG Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich. — Warszawa, 1880–1902. — T. I–XV.
- SJP Słownik języka polskiego / J. Karłowicz, A. Kryński, W. Niedźwiedzki. — Warszawa, 1900–1927. — T. I–VIII.

Святослав ВЕРБИЧ (Київ)

Рецензія надійшла 05.09.2013.

Sviatoslav Verbych

Kyiv

A NEW PUBLICATION FROM UKRAINIAN OICONYMY

The article describes the work of V.V. Kotovych «Content of names of settlements of the Drohobych region (scientific versions)». The unprejudiced analysis of results of research is presented.

Key words: author, anthroponim, name of settlement, oiconym.